

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 3. - sep. 2018

Elisabeth Serner:
Der er mange derude, som længes efter Gud

Gud er mangfoldig. Derfor er Guds mission mangfoldig - også i forhold til det jødiske folk. I dette magasin vil vi give stemme til den mangfoldighed. Til de stemmer som tror og tvivler og dem, der kan begejstre. Til de mennesker som vil forsoningen og dem, som er fortvivlede over manglen på samme. Til stemmer som vil udfordre vores teologi og tænkning. Alt sammen i håbet om, at du må blive inspireret og opmuntret og bevæget af Guds missions mangfoldighed.

06 | To ildsjæle i Jerusalem

10 | Guds løfter opfyldes gennem Guds mission

14 | Der er mange derude, som længes efter Gud

20 | Sorg og glæde går hånd i hånd

22 | Jeg drømmer om enhed

24 | Mission har mange ansigter

Den Danske Israelsmission
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7356 1270
Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk

Reg. nr. 9743
Kontonr. 3054500
Mobilepay: 30503
www.israel.dk/medlem
www.israel.dk/giv

Forsidebillede: unsplash.com
Tryk: Øko-Tryk (oplag 4000)
Layout: Maria Bach Jensen

Redaktion: Maria Strøm (red.),
Arne Pedersen (ansv.),

Oplysninger om medarbejdere og
landsstyret kan findes på israel.dk

Børn har ret til en forankret fremtid

Etisk Råd udgav inden sommerferien en udtalelse vedrørende rituel omskæring af drenge. Her giver et flertal af rådet udtryk for, at den nuværende omskæringspraksis af drenge er etisk forkert.

Det begrundes primært i det som udtalelsen kalder "barnets ret til autonomi og selvbestemmelse". Det problematiseres i udtalelsen, at man med omskærelse påfører barnet et "kulturelt mærke", som man bærer med sig altid – også hvis man skulle ønske sig senere i livet at bryde med den kultur, mærket er en markør for.

Naturligvis skal vi respektere barnets autonomi og selvbestemmelse, men spørgsmålet er om denne respekt for barnet altid bør medføre, at barnet selv skal bestemme? For hvordan udruster vi bedst vores børn til autonomi og selvbestemmelse? Er det ved undladelser eller ved påvirkning? Det er som om, Etisk Råd og tidsalderen som sådan efterlyser en grænseløshed for vores børn. Værdineutraliteten hyldes som idealet, fordi vores børn dermed påvirkes så lidt som muligt og selv kan tage stilling. Der er en forestilling om, at hvis vi blot vakuumpakker vores børn, vil de med tiden nå frem til selvdannede holdninger, værdier og syn på verden.

Men det er for mig at se en falsk forestilling om det grænseløses godhed. Børn har ret til en "åben fremtid", konkluderer udtalelsen, "hvor mulighederne for at forme sine værdier og holdninger selv i så

høj grad som muligt holdes åbent." Ved denne konstante pålæggelse af ansvar på barnet, overses både fællesskabets og forældres betydning i dannelsen af holdninger, værdier og syn på verden. For hvor bliver muren så af, de skal spille bold op ad? Hvor bliver de mennesker af, de skal spejle sig i? Hvor er den jord, de skal have fødderne solidt plantet i? Hvor er det fællesskab, som skal lære dem, at her favner vi hinanden uanset tilhørsforhold, overbevisning og syn på verden? Tendensen i vores tid er, at flere valgmuligheder altid er det bedste; altid er lig med autonomi; at mængden af valgmuligheder er ligefremproportional med graden af frihed.

Tænk hvis nu det ikke er sådan? Tænk, hvis vi i rettighedernes navn er blevet så autonomi- og valgmulighedsfokuseret, at vi helt har glemt begrænsningens evangelium.

Hver gang vi bliver en del af et fællesskab, begrænser vi netop os selv – vi giver afkald på en del af os selv for at blive en del af noget større. Det er godt og vigtigt at lære begrænsningens kunst, for fællesskaber – altså sunde fællesskaber – skaber sunde individer. Individ og fællesskab må være i sund balance med hinanden. Derfor må jeg også være uenig i, at rituel omskæring udgør "et meget radikalt forsøg på at indsnævre det givne barns mulighed for at vælge sit eget religiøse ståsted og finde sin egen mening med tilværelsen," som det hedder i udtalelsen. En anden måde at se det på kunne være, at her er

nogle forældre, som ønsker at give sit barn den bedste start i livet overhovedet – ved at lade det blive en del af noget større end sig selv. Ved at lade det blive en del af et fællesskab, hvor det hører til og kan blive favnet. At forældrene i ren kærlighed ønsker, at deres barn skal blive et helt individ i et sundt fællesskab.

Etisk Råds omtale af en barneret "til en åben fremtid", bygger for mig at se på en forestilling om det vakuumpakkede barn. Måske målet for vores børn ikke skal være en åben fremtid, hvor grænseløshedens uendelige muligheder i sidste ende kan lukke barnet om sig selv. Måske målet skulle være en "forankret fremtid." Et ønske om at vores børn og unge lærer at forvalte deres autonomi og former holdninger, værdier og syn på verden gennem respektfuld påvirkning fra forældre og favnende fællesskaber.

Det er religiøs praksis ikke en modsætning til. Tværtimod.

Arne Pedersen

Arne Pedersen, generalsekretær

Om brownies, nudging og vores forhold til Gud

 Tekst: Kirsten Bitsch Lang, kirsten@israel.dk
kommunikationssekretær i Israelsmissionen

600 virksomhedsledere er til konference i Operaen. De har kaffepause og får serveret brownies og æbler. På det første buffetbord står brownies forrest på skinnende bakker, mens hele æbler ligger bakerst i fine kurve. På det næste bord er æblerne skåret ud i både og stillet forrest, mens brownies er skåret over i to og stillet bakerst. Da kaffepausen er slut, bliver forskellen mellem de to borde gjort op, og det viser sig, at de deltagere, der har spist fra det andet bord, har indtaget 30 procent mindre brownie og 84 procent mere æble. Det er et mindre indtag af kalorier, der svarer til, at man spiller frisbee i 40 minutter.

Uden de selv har været klar over det, har de 600 virksomhedsledere været udsat for nudging. Nudging dækker over det fænomen, at man med et puf i den rigtige retning kan få folk til at ændre adfærd ved at ændre på omgivelserne. Grundlaget for nudging er, at vi ofte ubevidst tager de letteste og ikke de bedste valg. Som adfærdsforsker Pelle Guldborg Hansen forklarer det:

"Studie efter studie afdækker, hvordan vi har begrænsede kognitive ressourcer til rådighed, når vi skal navigere i en stadig mere kompleks verden. Vi bliver trætte, tager mentale genveje som at udelade vigtige detaljer, og vi motiveres ofte af det kortsigtede perspektiv."

Jeg tror, at vi som moderne mennesker og kristne i dag står med en kæmpe udfordring. Fordi der er så mange valg og så mange tilbud. Fordi vi bliver forpustede af indtryk allerede, når vi er på internettet eller tjekker de sociale medier. Så bliver det sværere at vælge bedre – og det bliver alt for nemt at vælge den lette løsning. Så mon ikke vi med fordel kan nudge os selv og gøre det

gode valg lidt lettere - også når det kommer til vores forhold til Gud?

Jeg har en veninde, der nogle gange går på café med Gud. Så tager hun sin Bibel med på café, bestiller lækker mad og gør dermed noget godt for sig selv på både den korte og den lange bane. Men nudging kan se ud på mange måder...

Måske skal du give dig selv en guldkaramel, hver gang du har læst i din andagtsbog? Måske skal du bede en bøn om morgenen, når du alligevel ikke gider at stå ud af sengen? Måske skal du lægge Bibelen ovenpå hovedpuden, så du ikke kan undgå at lægge mærke til den, når du skal i seng? Måske skal du finde en bedemakker? Måske skal du lave fastaftaler med Israelsmissionen, så du ikke behøver at gøre noget aktivt for at støtte det, du tror på? Måske skal du synge til Gud, hvis du ikke lige orker at bede?

Find selv på flere .

Jeg ved ikke, hvad der virker for dig, og nudging kræver også lidt god fantasi - men mon ikke det er godt givet ud, hvis vi alle ændrer vores omgivelser, så vi kan blive lidt bedre til at prioritere Gud?

To ildsjæle i Jerusalem

 Tekst og foto: Kirsten Bitsch Lang, kirsten@israel.dk
kommunikationssekretær i Israelsmissionen

Joakim Hjorth er kirkemedarbejder i Jerusalem fra august 2018 og to år frem, mens Stine Østerlund er kirkevolontør i Jerusalem i efteråret 2018. Før afrejsen til Israel har de gjort sig nogle tanker om deres nye roller. Læs med her og bliv klogere på de to unge, der begge brænder for at give det videre, de selv har fået gennem Israel og Israelsmissionen.

Joakim Hjorth, 24 år, kirkemedarbejder i Jerusalem

Hvad skal du lave i Jerusalem?

Jeg skal være kirkemedarbejder, som er en form for udvidet kirkevolontør. I efteråret skal David færdiggøre en bog og har derfor ikke meget tid i kirken, så jeg kommer til at have stort ansvar i kirken sammen med Stine. Jeg skal grundlæggende overtage volontørprogrammet, undervise, guide, lave ture og meget andet, så David har mere tid til at være præst og til at give kirken et boost.

Hvordan begyndte din rejse med Israelsmissionen og IU?

I 2014 valgte jeg at blive Missionspilot, fordi jeg havde lyst til at finde en plads i Guds mission. Jeg kunne ikke spille musik, ikke holde andagt og syntes, det var svært at fortælle om min tro. Så havnede jeg som Missionspilot og blev fuldstændig grebet af det. Et år senere tilbød Simon Krüger (tidl. ungdomssekretær for IU red.), at jeg kunne arbejde frivilligt for Israelsmissionens Unge. Det sagde jeg ja til og brugte derfor 12 timer om ugen på Israelsmissionens Unge kontor. Det var enormt fedt. Jeg fik nogle sjove opgaver og fandt mine ben i hele den der organisationsverden, som jeg slet ikke kendte. Og så begyndte det med Israel at betyde en masse.

Hvorfor har du hængt ved så længe?

I starten betød det meget, at Simon og Bodil (tidl. generalsekretær for DIM red.) så noget i mig. Jeg fik gode opgaver, der gav mening for mig og dem. Nu holder jeg fast af to grunde: For det første fordi den

konkrete brand for jødemission betyder meget for mig. Og for det andet fordi hele missionstanken i Israelsmissionen er så fed og skarp. I Israelsmissionen har jeg lært, at mission ikke er en aktivitet, men noget vi er i hele tiden. Mission er ikke kun at gå ud med en flyer, men en livsstil, et livsprojekt, vi alle sammen er med i.

Har du lært noget af dit arbejde med Israelsmissionen?

Hold da fast. JA! Jeg har lært sindssygt meget. Det er måske her, jeg har lært mest om, hvordan det er at være en discipel af Jesus. Det er svært at være konkret, men jeg har lært noget om hele måden at se på mit liv på i et himmelsk perspektiv. Hvad det vil sige at være i mission, og hvad vores opgave som mennesker er.

Jeg har lært, at teologi er vigtigt og har konsekvenser. Teologi er ikke bare noget, vi lærer, men noget, vi lever ud, og det påvirker, hvem vi er.

Samtidig var det gennem missionspilotprogrammet, jeg fandt ud af, hvad jeg kan bruges til i Guds mission. Jeg tog til Israel med en oplevelse af, at jeg gerne ville tjene Gud, men jeg vidste ikke, hvordan man gjorde. Dengang troede jeg, at min primære opgave var noget med diakoni og omsorg for mennesker, men jeg fandt ud af, at jeg egentlig bedst kunne lide at gå på gaden og tale med folk om tro og teologi. Det kom meget bag på mig. Så jeg har nok igennem Israelsmissionen fundet min plads i Guds mission, og hvor jeg tror, Gud vil bruge mig.

Hvad håber du at kunne give videre som kirkemedarbejder?

Jeg håber, jeg kan give det videre, jeg selv har lært. Få lov til at præge missionspiloterne og skabe en brand for jødemission og mission i det hele taget. Jeg håber på den ene side at blive én, der kan facilitere noget for andre, og på den anden side håber jeg, at jeg selv kan komme til at udfordre noget. Især i forhold til konflikten, hvor jeg håber at kunne få nogle

Joakim og Stine glæder sig til at komme i gang med deres opgaver i Jerusalem. De har begge tidligere opholdt sig i Israel i længere perioder som volontører gennem Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge.

Joakim husker en særlig oplevelse ved grædemuren i Jerusalem, hvor han stod og bad side om side med nogle ortodokse jøder. Han fortæller: "De søger Gud så meget, og alligevel er de bare sindssygt langt fra det. Det var bare sørgeligt. det gav mig et eller andet drive."

gode snakke med mennesker i Israel og være med til at skabe mere dialog.

Ser du dig selv som missionær?

Ordet missionær giver mig associationer til hvide mænd med solhatte. Sådan ser jeg ikke mig selv, men modsat tror jeg, vi alle er missionærer. Nogen er det i Jerusalem, nogen i Zimbabwe og nogen i Vorgod. Hvis jeg skulle sætte et ord på mig selv, ville det nok mere være en slags inspirator. En missions-inspirator.

Hvad er din største bekymring?

Jeg frygter at blive ensom. Jeg er meget relationel og egentlig også meget tryghedsnarkoman, så det bliver helt klart sværest at undvære venner og familie.

Hvorfor mission til jøder?

Jeg stod engang ved grædemuren og bad, mens nogle ortodokse jøder stod ved siden af, og der ramte det mig voldsomt, hvad Paulus siger i Romerbrevet: "Jeg beder af hele mit hjerte til Gud om, at jøderne må blive frelst." Jøderne er så tæt på. De søger Gud så meget, og alligevel er de bare sindssygt langt fra ham. Det var bare sørgeligt. Det gav mig et eller andet drive. For sådan skal det ikke være.

Stine Østerlund Ravn, 22 år, kirkevolontør i Jerusalem

Hvad tænker du om at skulle være kirkevolontør?

Selve arbejdsopgaverne er vildt spændende og passer lige til mig. Både de mange praktiske opgaver, der skal løses og opgaven med at være koordinator for missionspiloterne. Jeg håber, jeg kan være med til at give missionspiloterne et fedt ophold, fordi jeg selv elsker Israel, og jeg ved, hvordan man kan blive påvirket i en fantastisk retning af at være i landet.

Hvordan har du tidligere været i berøring med Israelsmissionen?

Jeg rejste til Israel i foråret 2018, hvor jeg skulle i kibbutz. Den første nat i kibbutzen fandt jeg ud af, at det slet ikke var mig. Efter en uge med tumult blev jeg af David Serner (præst i Den Danske Kirke red.) sendt videre til Immanuelkirken i Tel Aviv, hvor jeg blev kirkevolontør. Der har jeg været indtil maj 2018.

Har du været glad for Immanuelkirken?

Jeg var sindssygt glad for det. Jeg kom til en kirke, hvor folk arbejder for alles bedste og ønsker at fortælle om Jesus. Jeg fik sådan en dårlig start i kibbutzen, og så stod de der med åbne arme og kunne bruge mig til noget. De var en kæmpe støtte for mig.

Hvad har Israel og Israelsmissionen gjort ved dig?

Det er vildt svært for mig at sætte ord på, hvad det er, Israel betyder for mig. Men det gør noget ved mig at være i Israel, som jeg ikke kan forklare. Jeg føler, at Israel er mit andet hjem. I mit arbejde med Israel er det blevet lettere for mig at forstå, at troen ikke bare er en hobby, men en livsstil. Kristendom er ikke længere bare et tilvalg. Nu kan jeg slet ikke undvære det. Mens Bibelen tidligere var en støvet bog, er den i dag blevet en vigtig del af min hverdag, fordi jeg her kan lære endnu mere om Gud og hans kærlighed.

Hvad ser du som din vigtigste opgave som kirkevolontør?

Jeg tror, de fleste udfører volontørarbejde, fordi de ønsker at gøre en forskel for nogle mennesker. Gennem flere volontørophold har jeg oplevet, at man som volontør kun er et sted i en kort periode og så tager væk igen. Så jeg er kommet frem til, at det bedste, vi som kristne kan gøre for andre, er at pege på Jesus. For han vil også være der, når vi tager hjem igen. Det er ikke let, tværtimod – men det er det, jeg håber at kunne gøre.

Guds løfter opfyldes gennem Guds mission

✚ | Tekst: Arne Pedersen, arne@israel.dk
generalsekretær i Israelsmissionen

Staten Israel kan i år afholde 70-års-jubilæum, og det markerer vi i magasinet gennem en artikelserie, som sætter fokus på forskellige teologiske forståelser af landet og dets funktion. Her kan du læse generalsekretær Arne Pedersens tanker, hvori han reflekterer over, hvordan Guds løfter kommer til udtryk gennem hans globale mission for verden. Artiklen er det tredje bidrag i rækken.

Apostlenes Gerninger begynder med en intens scene: Jesus og disciplene er samlet. De spiser sammen, og da disciplene tror, at Jesus er den jødiske messias, de har ventet på, spørger de frimodigt: "Herre, er det nu, du vil genoprette Riget for Israel?"

Situationen fortæller os, hvor vigtigt spørgsmålet har været for disciplene – og dermed formodentligt også for den gennemsnitlige jøde omkring år 33. Her sidder disciplene sammen med Jesus, som de har delt liv sammen med i tre år, og hvis liv lige er kulmineret i, at han døde på korset for hele verdens skyld og er rejst fra de døde igen. Det er begivenheder af gigantiske og evige proportioner.

Og alligevel kan disciplene kun bekymre sig om deres hjemland, der begrænser sig til et lille område på størrelse med Jylland. Man fristes næsten til at bede disciplene sætte spørgsmålet i perspektiv. Hvad betyder et lille landområde i forhold til det, Jesus lige har gjort og de konsekvenser, det har medført?!

Men Jesus, som jo efterhånden må have vænnet sig til scenariet efter tre år i selskab med disse tungnemme disciple, forklarer tålmodigt: "I skal ikke bekymre jer om det lige nu. Om lidt kommer Helligånden, og så skal I være vidner om det, jeg har gjort. I skal begynde i Jerusalem, men senere skal I også gå til Judæa og Samaria, ja, helt til verdens ende." For nu at parafrasere. Indledningen i Apostlenes Gerninger er med til at slå temaet for hele bogen an: Hvordan genopretter Gud sit kongerige – og hvem er det for? Det er en fortælling om, hvordan Jesus leder sit folk ud i verden for at invitere mennesker til at komme og leve i et kongerige, hvor han regerer.

Guds kongerige genoprettes og udbredes gennem mission

Hvis man ikke vidste bedre, kunne man næsten få den tanke, at Jesus er en moderne politiker med et spin-kursus i bagagen. For svarer han overhovedet på

spørgsmålet? Hans respons kan i sidste ende koges ned til, at han fortæller disciplene, at de skal tænke *større*. Disciplenes opgave var ikke begrænset til det konkrete land, som de befandt sig i. Der skulle de *begynde*, men deres opgave med at udbrede Guds kongerige, var en global opgave, som skulle strække sig over hele jorden. Det er sådan, Jesus har tænkt sig at "genoprette Riget for Israel". Det rige, disciplene i første omgang tror er begrænset til landet Israel, er egentligt ment til at være et altomfattende kongerige!

Disciplene får *udvidet* deres horisont gennem samtalen med Jesus. Resten af bogen bruger fortælleren Lukas til at udfolde og vise, hvordan Guds kongerige begynder at brede sig længere ud end nogensinde før – om hvordan Guds kongerige genoprettes. Faktisk bruger Lukas Jesus' tale som struktur for sin fortælling. Første del foregår udelukkende i Jerusalem (kapitel 2-7), men efter steningen af Stefanus udbryder der forfølgelse af menigheden i Jerusalem, så "alle undtagen apostlene blev spredt ud over Judæa og Samaria". I kapitel 13 begynder den del af fortællingen, som beretter om, hvordan evangeliet når "til verdens ende", da vi her hører om menigheden i Antiokia, som sender de første internationale missionærer ud. Dermed fastholder Lukas også, at både jøder og hedninger skal høre evangeliet om Jesus af Nazareth som Messias.

Løftet udvides

Lukas begynder med at fortælle om pinsedagen, og om hvordan disciplene prædiker evangeliet til alle mulige mennesker fra forskellige dele af verden, som er i Jerusalem for at fejre den jødiske pinsefest, sukkot. Lukas fortæller os, at Peter slutter sin prædiken med at konstatere, at "hele Israels hus" skal vide, at den Jesus som blev korsfæstet, er Messias! Og han fortsætter – næsten mere revolutionerende – i det følgende med at konstatere, at "løftet gælder jer og jeres børn og alle dem i det fjerne, som Gud vil kalde på." Vi må formode, at de fleste tilhørere til Peters tale er jøder. Det er altså dem, Peter refererer til, når han siger "jer og jeres børn". Men samtidig breder Peter perspektivet ud, så løftet kommer til at gælde endnu flere: "Alle dem i det fjerne, som Gud vil kalde på." Er Peter allerede her – så tidligt – begyndt at udvide horisonten for "Israels hus"? Er han allerede her begyndt at have en forståelse for, at Guds kongerige ikke blot drejer sig om ét enkelt landområde, men om hele jorden? Det må man formode, for der er ingen grund til at tro, at Peter ikke har været inspireret

"Hvor bemærkelsesværdigt det end er, må vi læse Lukas sådan, at genoprettelsen af Israel altså ikke er et politisk projekt, men en vision om ét nyt og større gudsfolk, som består af både jøder og hedninger, hvor troen på Jesus som Messias er samlingspunkt," mener Arne Pedersen.

af Helligånden, valgt sine ord med omhu eller har vidst, hvem han talte til.

Guds menighed er multietnisk

I kapitlerne 8-12 viser Lukas os, hvordan Guds menighed bevæger sig fra at være lokalt forankret i Jerusalem med primært jødiske medlemmer til at blive en multietnisk, international bevægelse. Først fortæller han os om Filip, der besøger Samaria og prædiker der. Vi hører også om den etiopiske hofmand og om Paulus' omvendelse på vejen til Damaskus, hvor han ender med at forkynde evangeliet. Dernæst fortæller Lukas to af de mest dramatiske historier, hvor apostlen Peter er hovedperson. Først får Peter et syn på taget af huset i Joppe/Jaffo, hvor han får at vide, at alle dyr er rene. Midt i forvirringen kommer der så tre mænd fra officeren Cornelius' hus i Cæsarea, som inviterer Peter til at følge med, og vi hører om, hvordan Cornelius og hele hans hus kommer til tro på Jesus. Peter konkluderer: "Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed." Peter har lært og erkender, at det han opfattede som eksklusivt for jøder, det gælder alle mennesker over hele jorden.

Gud genopbygger gennem mission

Spørgsmålet om eksklusivitet er et tema, som fortsætter i kapitel 15, der beskriver apostelmødet i Jerusalem. Problematikken er den, at der er nogle af de Jesus-troende

jøder, der mener, at de hedninger, som kommer til tro på Jesus, også skal omskæres og overholde Moseloven. Eller sagt lidt anderledes: Nogle af jøderne mente, at hedningerne først skulle blive jøder, før de kunne blive en del af Guds folk. Logikken er ligetil: Det er jo os, der har fået løfterne om messias, og det er os der står i et pagtsforhold med Gud, som har udvalgt os til at være hans folk. Derfor er det ganske naturligt, at nye i troen skal blive som os, før end de kan regnes som en del af Guds menighed.

Men den opfattelse falder ikke i god jord hos de to apostle, Peter og Jakob. Først pointerer Peter, hvad han også pointerede overfor Cornelius: Gud gør ikke forskel på jøder og hedninger. Dernæst udfolder Jakob, hvordan han forstår den gammeltestamentlige profeti fra Amos' Bog kapitel 9. I lyset af hvordan man umiddelbart vil udlægge Amos 9, er Jakobs udlægning bemærkelsesværdig, for han mener, at det apostlene og de andre første Jesus-efterfølgere er vidne til, er opfyldelsen af denne profeti fra Amos. Ikke gennem et nationalistisk eller politisk projekt, hvor jøderne igen får råderetten over landet. Nej, at Gud "genopbygger Davids faldne hytte" hænger sammen med den mission, Jesus har sendt dem alle sammen på: At være hans vidner i Jerusalem, Judæa, Samaria og lige til verdens ende. For Jakob går Amos' profeti i opfyldelse for øjnene af dem. Hedningerne inkluderes i "Davids hytte", som er genoprettet gennem Jesu' død og opstandelse og ved at hedningerne også kommer til tro på dette evangelium.

Hvor bemærkelsesværdigt det end er, må vi læse Lukas sådan, at genoprettelsen af Israel altså ikke er et politisk projekt, men en vision om ét nyt og større gudsfolk, som består af både jøder og hedninger, hvor troen på Jesus som Messias er samlingspunkt. Lukas fortæller os ikke om Paulus' synspunkter her i Apostlenes Gerninger, men gennem Paulus' breve finder vi senere ud af, at enheden mellem jøder og hedninger også ligger ham meget på sinde. Paulus mener også, at der findes ét gudsfolk, hvor alle er lige for Gud. Han går endda så langt som til at skrive: "Det er ikke alle, som kommer fra Israel, der er Israel, og det er heller ikke alle Abrahams efterkommer, der er hans børn." (Romerbrevet 9,6-7) Andre steder behandler Paulus spørgsmålet om, hvem Guds løfter gælder - hvem har arveretten? Og han konkluderer blandt andre steder i Romerbrevet kapitel 4, at arveret har alle, som deler Abrahams tro.

Guds globale vision begynder i begyndelsen

Hverken Lukas, Peter, Jakob eller Paulus griber deres forståelse af profetierne, Guds kongerige eller gudsfolket ud af det blå. De finder ikke på noget nyt, men vender tilbage til begyndelsen, og lader de ældgamle fortællinger forme deres forståelse af disse emner. For allerede fra begyndelsen - altså helt fra *begyndelsen* har Gud haft globale intentioner. For i begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. Da Gud var færdig med at skabe, plantede han en have

og satte mennesket i den. Gud gav mennesket to opgaver - de skulle dyrke og vogte den (1. Mosebog 2,15). Edens Have beskrives som et klart afgrænset sted, hvor mennesket opholder sig. Men menneskets opgave er jo, at haven skal dyrkes, og det er nærliggende at forestille sig, at Guds plan med haven er, at den skal brede sig ud over hele jorden. Det sker som bekendt ikke, for inden det kan ske, har mennesket spist af frugten og ødelagt det hele.

Guds globale vision går dog ikke i glemmebogen. Det ser vi tydeligt i kaldelsen af Abraham: "I dig skal alle jordens slægter velsignes," fortæller Gud Abraham i 1. Mosebog kapitel 12. Selvom Guds kaldelse er partikulær, når det kommer til både Abraham, folket og landet, er visionen global - den er ikke afgrænset til ét konkret landområde. Den er større end det umiddelbare. Altid.

"Er det nu du vil genoprette Riget for Israel?" spørger disciplene Jesus. Lukas svarer ved at fortælle os historien om, hvordan Jesus leder sit folk - et nyt multietnisk gudsfolk - ud i verden ved Helligånden med invitationen til at komme og leve et liv i hans kongerige, som ikke begrænser sig til ét landområde, men strækker sig ud over hele jorden.

Arne Pedersen er generalsekretær i Israelsmissionen. Han er uddannet cand.mag. i medievidenskab (med ITT i teologi) fra Aarhus Universitet og læser sideløbende med jobbet teologi på Menighedsfakultetet.

Arne er særligt optaget af sund teologi og god kommunikation - og af hvordan mennesker bliver sat fri til at gøre det, de er bedst til.

Der er mange derude, som længes efter Gud

☞ | Tekst: Maria Strøm, maria@israel.dk
redaktionssekretær

Solens varme stråler rammer mit ansigt, da jeg ankommer til Holmsborg bibelcamping en lun sommeraften i slutningen af juli. Pladsen ligger godt gemt i klitterne, og er fyldt med en summen af mennesker, der er på vej til aftenmøde. Jeg har en aftale med Elisabeth Serner, som til daglig bor i Jerusalem sammen med sin mand David, der er præst ved Den Danske Kirke, og deres to børn Naomi og Nathanael. Hun har sagt ja til at mødes med mig og snakke lidt om, hvordan Jesus er kommet til at fylde i hendes liv og hverdag, og hvordan hun oplever, at Gud har lagt en særlig kærlighed til det jødiske folk i hendes hjerte.

En ny retning

En ung Elisabeth sidder i flyet på vej mod USA. Hun er netop blevet student og har besluttet sig for at tage til New York for at hjælpe til i missionsorganisationen Jews for Jesus, der ønsker at fortælle jøder om, hvem Jesus er. Her skal hun være den næste måned og hjælpe til med forskellige praktiske opgaver. Undervejs på rejsen læser hun en bog, hvori en jøde fortæller om, hvordan han er kommet til tro på Jesus. Denne fortælling rører hende dybt, og skulle senere vise sig at blive startskuddet til en livsforanderende brand for og kærlighed til det jødiske folk.

Særligt mødet med den messianske bevægelse og samtaler om tro med mennesker på gaden satte dybe spor i hende. *"I New York var det ikke bare de mennesker, vi opsøgte på gaden, som blev mødt af Guds kærlighed - det var mig selv. Jeg havde altid troet på Gud, og jeg havde altid vidst, at Jesus elsker mig, men i New York erfarede jeg det på en ny måde. Jeg begyndte at forstå det med hjertet, og det gjorde noget ved mig. Det ændrede noget i mit liv,"* fortæller hun og fortsætter: *"Jeg følte mig italesat på en helt anden måde, end jeg før havde kendt til. Jeg følte, at Gud ville mig noget. Jeg oplevede det sådan, at han så alt, hvad jeg havde gjort i mit liv - alt - og at han alligevel elskede mig. Ud fra den kærlighed blev jeg klar over, at det ikke kun er mig, han elsker, det er alle*

mennesker. Jeg tror, at det er den kærlighed, der har drevet mig lige siden."

Ved de hvem, Messias er?

Tilbage i Danmark oplevede Elisabeth, at hun ikke kunne slippe det jødiske folk. *"Gud havde lagt en kærlighed til jøderne i mit hjerte,"* fortæller hun og forklarer: *"Jeg ville vildt gerne lære jøderne i Danmark at kende. Hvem er de mon? Ved de hvem, Messias er? Venter de på ham?"* Hun erfarede også, at hun ikke havde kendt meget til den kristne kirkes plettede fortid med jøderne, og det gav hende lysten til at lære dem at kende og vise dem, at der er kristne, som elsker dem.

I studietiden begyndte hun at arbejde som afløser på et jødisk plejehjem, og det gjorde stort indtryk på hende. *"Det var en gave for mig at være der. Jeg fik muligheden for at vaske deres fødder, hjælpe dem med at spise, synge sammen dem, lytte til dem og høre deres vittigheder og deres historier. Nogle af dem havde stadigvæk tal på armen, fordi de havde været i koncentrationslejr,"* fortæller Elisabeth og uddyber: *"Også igennem den tid voksede min kærlighed til dem, fordi det blev så konkret. De var jo lige der. Selvom jeg stoppede med at arbejde der, blev jeg ved med at besøge dem."*

Gud kalder

Elisabeth og David havde tidligere været volontører i Immanuelkirken i Tel Aviv, men det var alligevel noget

En måned i New York med missionsorganisationen Jews for Jesus blev et vendepunkt for Elisabeth. "I New York var det ikke bare de mennesker, vi opsøgte på gaden, som blev mødt af Guds kærlighed - det var mig selv," fortæller hun.

andet, da de blev spurgt om at søge stillingen som præstepar i Jerusalem. "Jeg kan huske, det var svært, for på det tidspunkt havde vi et rigtig godt liv i Danmark. Vi havde gode venner, boede i København tæt på vores forældre og børnene var glade. Vi havde det bare godt. Det var svært at skulle tage stilling til," fortæller hun. Men samtidig oplevede Elisabeth, at Gud havde kaldet hende til det jødiske folk. "Jeg følte, at han ville mig noget i forhold til sit folk. Det har været en lang proces gennem mange år, hvor Gud har vist mig, hvor dyrebare jøderne er for ham, og hvor han har lært mig at se på dem med hans øjne," konstaterer hun.

At sætte livet på spil for andre

Den afgørende afklaring indtræf, da Elisabeth blev mindet om en særlig beretning fra sin bedstefars liv som bådfører af redningsbåden ved Hvide Sande. I forbindelse med en særligt vanskelig redningsaktion stod hendes bedstefar i valget mellem at få reddet fire fiskere sikkert i havn sammen med redningsbådens besætning – eller at risikere alles liv ved at forsøge at redde den femte fisker. Denne fisker var en ældre mand, som klamrede sig til mastetoppen fra kutteren, der kort forinden var blevet smadret mod molen i det voldsomme vejr. Det meste af tiden var fiskeren under vand – og det var umuligt at komme tæt på ham. Ind i mellem kom hans hoved til syne. Et syn, som bedstefaren vidste, han aldrig ville glemme, hvis han sejlede væk fra ham og i sikkerhed. Han ville ikke kunne se sig selv i øjnene. Derfor råbte han til Gud om hjælp. Og han vendte redningsbåden og forsøgte at bakke ind til den gamle mand. Efter motorstop nogle gange på grund af tovværk og fiskenet ved skruen lykkedes det at komme helt frem til masten, og et par redningsfolk fik fiskeren i sikkerhed på redningsbåden.

Beretningen vækkede genklang i Elisabeth. "Da jeg genhørte beretningen, var jeg sammen med David, og vi var i den tid, hvor vi skulle beslutte, om vi ville søge stillingen og være villige til at tage af sted. Det var den samme følelse, jeg havde i mig. Hvis ikke vi ligesom vendte vores 'familieskude', og var villige til at sætte noget på spil for andre, så var jeg bange for, at jeg ville fortryde det resten af mit liv, og at jeg ikke ville kunne se mig selv i øjnene igen. For selv om det bare måtte være én person, det ville få betydning for, så var det som om, det var nok for mig," reflekterer hun og

Elisabeth og David har boet i Jerusalem siden 2014. Det var ikke en let beslutning for parret at rive rødderne op og flytte familien til Israel, men Elisabeth følte sig kaldet af Gud til at være noget for det jødiske folk.

Foto: Nathanael Serner

fortsætter: "Det var stort for mig at kunne spejle mig i min bedstefar. At kunne reflektere mit eget liv i hans. Han var villig til at risikere sit liv og sin familie for et andet menneske. Han viste mig, at der er noget, der er værd at leve og at dø for – også i åndelig forstand. Derfor besluttede vi os for at søge stillingen."

Hverdag i Jerusalem

Endelig i Jerusalem følte Elisabeth en lettelse over at være taget afsted. "Jeg var fyldt med fred og var bare så lettet over, at vi havde gjort det, fordi jeg følte, at nu havde jeg gjort det, jeg skulle. Beslutningen var taget, og jeg kunne ikke længere stikke af fra det eller blive fristet af andre ting," fortæller hun.

Store dele af hendes hverdag går med at være sammen med deres børn, Nathanael og Naomi, da hun hjemmeunderviser dem. Det giver Elisabeth en stor glæde. "Jeg får lov til at opleve verden gennem deres øjne, og de får lov at opleve mit liv med Jesus på tæt hold," forklarer hun smilende.

Hjemmeundervisningen har givet anledninger til at møde både messianske og sekulære jøder gennem forskellige 'leagegrupper', som hun og børnene er blevet en del af. Da jeg spørger, hvordan hun er kommet i kontakt med de her forskellige mødre, griner hun lidt og fortæller, at hun blandt andet helt tilfældigt faldt i snak med en kvinde i et indkøbscenter, som havde en veninde, der var messiansk jøde, og som hun satte Elisabeth i kontakt med. Elisabeth oplever, at mange af disse små møder kan føre til interessante samtaler og nye relationer. "Mit ønske er at være til rådighed for andre mennesker og for Gud," forklarer hun, mens hun slår fast, at det stadigvæk kan være meget grænseoverskridende at skulle tage kontakt til mennesker, hun ikke kender: "Selvom jeg føler mig tilskyndet til at tale med et andet menneske, viger jeg stadig uden om, fordi det kan virke ubehageligt. Men når jeg gør det, oplever jeg ofte en stor glæde i det. Jeg oplever en kæmpe frihed i, at jeg får lov at leve mit liv dag for dag med Jesus velvidende, at han er min partner, min arbejdsgiver, ham, jeg kan starte dagen med og ham, hvis hjerte jeg længes efter at få mere af."

Gud helbreder

Elisabeth oplever også, hvordan Gud helt konkret griber ind i menneskers liv gennem bøn. En dag i foråret sidder hun ved Damaskusporten sammen med en messiansk veninde, og beder for tilfældige forbipasserende. "Vi havde begge et ønske om, at vi gerne ville velsigne folk – bede for folk, hvis der bød sig en mulighed," forklarer hun mig. En arabiske kvinde kommer humpende forbi dem, mens hun støtter sig

til en hjælper, og Elisabeth får en tilskyndelse til at bede for hende. Kvinden tager imod deres tilbud, og da de har bedt for hende, kan hun gå igen helt selv. Kvinden takker, og deres veje skilles. Lidt senere på dagen møder de kvinden igen, men her støtter hun sig igen til hendes hjælper. Da de spørger hende, om benet stadig gør ondt, fortæller hun, at det ben, de har bedt for, er helt fint, men at det andet ben også gør ondt. Det viser sig, at hendes ene ben er længere end det andet. De finder en nærliggende butik, hvori kvinden kan sætte sig ned, og her får de lov at bede for hende igen. "Min veninde kaldte ovenikøbet på butiksejeren, og fortalte ham, at nu ville Jesus helbrede hende. Der blev jeg selv lidt nervøs," smågriner Elisabeth, da hun ved, hvor fremmed det kan virke på os i vores vestlige kultur og fortsætter: "Men jeg så med mine egne øjne bagefter, at benene var lige lange. Kvinden blev jublende glad, og jeg har senere givet butiksejeren et eksemplar af det Nye Testamente. Når Jesus rører mennesker på denne måde, er det noget, de aldrig vil glemme. For nogen bliver det måske begyndelsen på en vandring med ham. De sidste par måneder har jeg set flere mirakler, end jeg har oplevet de første flere år i Jerusalem. Både hos arabere og jøder. Det er meget fantastisk, når Gud på den måde selv griber ind."

En ny tid?

Elisabeth fortæller mig også om et andet møde, som har sat spor i hende. En dag, da hun passerer en ultraortodoks mand, der sidder og tigger ved Jaffaporten i Jerusalem, får hun en tilskyndelse til at gå tilbage til ham og give ham et eksemplar af det Nye Testamente. Manden tager imod det, åbner og lukker det, og kysser det så, mens han siger: "God bless you". "Jeg blev bare så forundret," fortæller hun og uddyber: "Jeg var forberedt på, at han måske ville blive sur på mig over, at jeg ville give ham det. Men så fik jeg bare den helt modsatte reaktion. Jeg var helt mundlam. Jeg takkede Gud i mit hjerte, og samtidig var jeg også sådan lidt: Wow Gud, jeg tror, det er en ny tid. Jeg oplever, at folk er sultne og tørstige. Selvfølgelig ikke alle, men der er mange derude, som længes."

Den stille stemme er svær at lytte til

"Jeg tror faktisk, at Gud ønsker at møde mange mennesker herhjemme i Danmark, hvis vi turde bede for dem," reflekterer Elisabeth. Hun ved, at det kan være grænseoverskridende, især i Danmark, hvor der er så mange uskrevne regler. Det kan nogle gange være lettere i Israel, hvor der er mere tradition for at tale med fremmede i det offentlige rum. "Men jeg tror stadigvæk, Gud står på spring efter at røre folk, når vi tør være villige," slår hun fast. Hun mener også, at Gud ofte taler

mere, end vi er klar over. *”Den der lidt stille stemme, som kan være meget svær at lytte til, kan godt være Helligåndens virke i os. Om det er en tilskyndelse til at betale for den foran i køen – man behøver ikke engang nævne navnet Jesus, men små handlinger gjort i tro – kærlighedshandlinger – kan være mere kraftfulde, end vi lige regner med,”* forklarer hun.

Små handlinger i tro

Med jævne mellemrum taler Elisabeth med en håndfuld kristne fra hele verden gennem internettet. Her deler de troen med hinanden og støtter hinanden i deres vandring med Jesus. Fællesskabet med andre betyder meget for Elisabeth i hendes liv. I denne gruppe havde de på et tidspunkt besluttet, at de på en eller anden måde ville hengive sig til Gud i en fyrredages periode. Det kunne være på alle mulige forskellige måder. Elisabeth besluttede, at hver gang hun stod i kø – for eksempel i supermarkedet eller hos bageren – ville hun lade personen bag hende komme foran. *”Det skærpede min egen opmærksomhed og min måde at være på i det offentlige rum. Om jeg tænker på mig selv eller på andre. Om jeg tænker på at komme hurtigt ind i sporvognen og få en god plads, eller om jeg lige tager et skridt tilbage, og lader andre komme først,”* forklarer hun og uddyber: *”Nogle gange kan det godt være de der små ting, som ingen andre end dig selv lægger mærke til, der kan være med til at skærpe ens egen opmærksomhed, og den måde, man er overfor mennesker. Hvordan kan jeg se andre i stedet for at skynde mig videre? Det blev bare sådan meget konkret for mig. Det var ikke altid, folk opdagede det, men mange blev glade for det.”*

Evighedslys på hverdagen

”Jeg tror måske også, at mange danskere godt kan have en længsel. Hvor er det vilde ved kristendommen? Der må være mere end det her. Mere end møder, kaffe og samvær – som jo er gode ting, men jeg har en længsel efter at se endnu mere,” reflekterer Elisabeth. For Elisabeth handler det ikke om, at vi skal søge efter en vildere tilværelse, men at vi snarere må lade Gud kaste sit evighedslys ud over vores hverdag. Hun har en længsel efter at se mere af Guds rige her på jorden, og efter at hans lys må skinne ind i vores daglige rutiner og gøremål. *”Så kan det godt være, at der med en mand og to børn er mange gentagelser og mange ting, man skal gøre,”* siger hun og tilføjer afsluttende: *”Men ting, som i sig selv måske ikke virker som noget særligt, kan blive det, hvis vi lader Gud bryde igennem og blive en del af dem.”*

”Ting, som i sig selv måske ikke virker som noget særligt, kan blive det, hvis vi lader Gud bryde igennem og blive en del af dem,” mener Elisabeth Serner.

Sorg og glæde går hånd i hånd

 | Tekst og fotos: Marit Long, Immanuelkirken, Jaffo Tel-Aviv

Livet består af gode og mindre gode dage. Sorg og glæde går hånd i hånd. Det erfarer vi også i Immanuelkirken, hvor menigheden i disse dage er stærkt præget af chokket over Nillie Perrys bratte død i begyndelsen af august. Nillie har i mange år arbejdet som oversætter i kirken. Vi sætter pris på forbøn specielt for hendes nærmeste familie og venner.

Midt i sorgen og chokket har vi også meget at være taknemmelige for, når vi kigger tilbage på de seneste par måneder i Immanuelkirken. Vi takker Gud for, at der er kommet flere lokale jøder her til menigheden, og at vi nu har en hebraisktalende bibelstudiegruppe.

I Immanuelkirken har vi et voksende børnearbejde, og en af de nye familier, som er kommet det sidste år, er fra Holland. De har to børn, Benjamin (11) og Elise (9), som begge har fundet deres plads i børnekirken, og som lærer mere om, hvem Jesus er. De tog begge et valg om at blive døbt, og onsdag d. 16. maj drog de sammen med familien Long til Galilæa for at blive døbt i Jordanfloden. Bradley havde i samarbejde med familien udarbejdet en dåbsliturgi med blandt andet læsninger, præsentation af kandidaterne og bøn. Det var dejligt at lovsynge sammen i de skønne omgivelser, og det gjorde indtryk på både store og små at være vidne til Benjamins og Elises dåb. Vi glæder os sammen over det aktive valg at følge Jesus og vandre med ham.

I Immanuelkirken er vi glade for at arbejde sammen med det Palæstinensiske Bibelselskab om et projekt for børn i Betlehems-området. I forårssemestret besøgte vi to børnehaver i Betlehem, og en af dem lå i flygtningelejren Ayda. Begge gange udførte vi et kreativt undervisningsprogram, som blandt andet inkluderede et dukketeater med temaet 'tilgivelse'. Børnene lærte også om tilgivelse ved at 'reparere' et ødelagt hjerte ved at sætte plaster på det. I juni hjalp vi også til på en

sommerlejr i Beit Sahour udenfor Betlehem. Vi blev budt velkommen, og mødte mange fantastiske børn, som vi lavede kreative aktiviteter med.

Immanuelkirken har også et godt samarbejde med Tabeetha skolen i Jaffo, og her er mange af eleverne og lærerne jøder. I foråret arrangerede vi en påskegudstjeneste for skolen. Det blev en stor oplevelse for store og små med påskens budskab i fokus. I maj fik vi besøg af skolens 3. klasse som en del af deres ekskursion til den amerikansk-tyske koloni, Immanuelkirken ligger i. Børnene hørte fantastisk orgelmusik og lærte noget om stedets historie, om kirkebygningen og de unikke glasmalerier. Derudover fik de også en indføring i hvad der sker i menighedslivet. Eleverne blev delt ind i grupper og deltog i en quiz om kirken, og fik lov at ringe med kirkeklokkerne. Efter samlingen fik vi kage og saft i haven. Vi er utroligt glade for det gode samarbejde med Tabeetha skole.

Det er et privilegium at få lov til at tjene i Immanuelkirken. Ingen dage er ens, og ingen mennesker er ens. Nogle er trofaste i menigheden gennem mange år, men vi oplever også, at der er en vis grad af gennemtræk, og det kan være en udfordring i forhold til at opbygge relationer og i forhold til at udarbejde et langtidssigtet fokus i menighedsarbejdet. Samtidig er det vigtigt for os at investere i menigheden sådan, som den ser ud nu, og med de mennesker, der er der til enhver tid og med Jesus Messias i centrum. Han kender alt og alle, og har den bedste plan for ethvert menneske og også for menigheden som helhed. Vær med til at bede for at flere mennesker må komme til tro i årene, som kommer, og at han må lede menigheden sådan, som han vil.

I samarbejde med det Palæstinensiske Bibelselskab laver Immanuelkirken forskellige projekter på Vestbredden for børn. Her ses en pige, der har været med til at sætte plaster på et 'hjerter' i forbindelse med undervisning om forsoning og tilgivelse.

Børnearbejdet vokser i Immanuelkirken, hvor flere og flere familier finder deres åndelige hjem. I maj måned tog Benjamin (11) og Elise (9) valget om at blive døbt. Dåben fandt sted i Jordanfloden i Galilæa, og begivenheden gjorde indtryk på både store og små.

I foråret havde Immanuelkirken besøg af 3. klasse fra Tabeetha skolen i Jaffo, hvor mange af eleverne og lærerne har jødiske rødder. Under besøget hørte børnene orgelmusik, lærte noget om de glasmosaikker, kirken er udsmykket med og fik lov at ringe med kirkeklokkerne. Det var en stor oplevelse for mange.

Jeg drømmer om enhed

📖 | Tekst: Rasha Saba, generalsekretær for det kristne studenterarbejde i Israel (FCSI)

Rasha Saba har netop overtaget posten som generalsekretær i det Kristne Studenterarbejde i Israel (FCSI). Hun har arbejdet som koordinator for den arabisktalende del af arbejdet i de sidste fem år, og hun brænder for at flere må komme til at kende Jesus i Israel. Nedenfor kan du læse hendes drømme og håb for studenterbevægelsen i de kommende år.

Jeg drømmer om, at de studerende tør være modige og bevæge sig uden for deres trygge rammer og dele evangeliet i deres hverdag. I Israel er vi ikke religionsforskrækkede - her er det i orden at praktisere troen i det offentlige rum. Vi er i stedet udfordret af frygten for at være anderledes og for at være en minoritet. På det seneste har jeg set en opblomstring af unge, der interesserer sig for apologetik (troforsvar), og det har givet flere mod på at dele deres tro åbent. Vi oplever i stigende grad, at studerende med forskellige baggrunde er nysgerrige på os og vores sag og stiller spørgsmål til os. Denne åbenhed har endnu ikke spredt sig til hele landet, men det er utroligt opmuntrende at se forandringen indtræffe stille og roligt.

Jeg oplever også, at kendskabet til messianske jøder og kristne arabere bliver større og større, fordi de unge tør dele deres tro. Herigennem er folk blevet mere åbne over for at høre, hvad vi

har at sige. Jeg håber på at se mere af denne udvikling, og at alle studerende må være udrustede til at dele det gode budskab. Jeg ønsker lige så, at de unge altid må udfordre sig selv til at spørge *hvorfor*, vi tror, som vi tror. Mit håb er at se studerende på ethvert studiested i Israel, som vil mission, og som ved, hvordan de skal agere i samfundet, svare på dets spørgsmål og som er klar over, hvordan de skal videregive evangeliets sandhed.

Jeg drømmer om en oprigtig enhed mellem vores meget forskellige studerende, der kommer fra forskellige baggrunde. FCSI er unik på den måde, at vi samler både kristne arabere, messianske jøder og internationale studerende. Vi opererer med tre primære sprog – arabisk, hebraisk og engelsk – men i praksis taler vi faktisk mange flere sprog. Vores baggrunde, kulturer og politiske standpunkter kan være meget forskellige, men vi deler alle ønsket om at være forenede og at tjene sammen.

Jesu bøn om at hans folk må stå forenede så mennesker kan lære ham at kende fylder meget i mig. Der er store udfordringer, som jeg ikke har løsningen på, men jeg tror i mit hjerte, at vi må stå sammen, hvis vi skal nå de mennesker, der bor her i landet. Alt for ofte sætter vi andre i kasser, når vi møder dem – vi laver antagelser og gør vores medmennesker umenneskelige. Hvis vi skal se en sand og vedvarende forandring i Israel og i kirken, må vi kende hinanden – på en daglig basis, ikke kun på konferencer. Vi har brug for at vide, hvordan vi lever vores liv sammen, ikke kun hvordan vi lovsynger sammen. Det er meget mere udfordrende.

Min helt konkrete bøn for de kommende år er, at vi må se flere studerende række ud på deres studiesteder. Vi længes efter at se flere mennesker komme til tro. De studerende er tørstige og åbne i studietiden, og vi ønsker at kristne studerende udnytter denne mulighed. Jeg er træt af at se kristne, der kun sidder inde i deres kirker og som deler med hinanden men ikke med det omkringliggende samfund. Jeg beder om at vores studerende må tage Jesus med i deres hverdag og at de må dele evangeliet og være vidner på en praktisk måde i deres liv. Og selvfølgelig er min bøn også om enhed! Jeg ved det er stort. Men jeg føler, at det er Guds hjerte og at han leder os i den retning.

Rasha ønsker, at de studerende i FCSI må være forenede i Kristus på tværs af deres forskelle. Her ses de omkring bålet til konference i maj måned.

Mission har mange ansigter

☞ Tekst: Maria Strøm, redaktionssekretær, maria@israel.dk
Foto: Rachel Friedlander

I juni måned afholdte Jews for Jesus deres hidtil største kampagne i Jerusalem, der var højdepunktet på en 18-årlang række missionsfremstød under navnet 'Behold your God'. Målet for kampagnen har været at evangelisere i alle byer verden over med mere end 25.000 jødiske indbyggere, og her blev Jerusalem den endelige finale som nummer 77.

Organisationen Jews for Jesus eksisterer for at gøre Jesus kendt for jøder verden over med spørgsmålet: "Hvem mener du, Jesus er?". Organisationen blev stiftet af Moishe Rosen i 1973 og har omkring 200 ansatte missionærer fordelt på 22 afdelinger i Nordamerika, Israel, Vestafrika, det tidligere Sovjet, Sydafrika, Brasilien og Australien.

Bodil Skjøtt, tidligere generalsekretær i Israelsmissionen, var en af de mange, som tog del i kampagnen. Her kan du læse et lille interview med hende, hvori hun fortæller om særlige oplevelser og erfaringer, hun gjorde sig under besøget.

Hvorfor var du med i kampagnen?

Jeg var med dels fordi jeg jo kunne, nu hvor jeg er gået på pension, dels fordi jeg blev opfordret til det af kollegaer fra Jews for Jesus og endelig fordi jeg blev udfordret af tidligere IU-volontører, som jeg selv før har sendt afsted på lignende kampagner. De mente, at det måtte være min tur, og det tænkte jeg, de kunne have ret i.

Hvad gjorde størst indtryk på dig?

Jews for Jesus er normalt kendt for at gå med T-shirts, der tydeligt fortæller, hvem de er. Eller gå efter al den presseomtale, de kan få. Også den negative, så længe spørgsmålet om hvem Jesus er, bliver bragt i spil. Men sådan var det ikke denne gang. Ingen T-shirts og ingen presseomtale, men i stedet en masse forskellige initiativer og projekter under overskriften: "L'reæcha": Elsk din næste. Én gruppe arbejdede med prostituerede og narkomaner, andre gjorde rent og handlede ind for enlige mødre, andre arrangerede forskellige sports-events. Én gruppe havde særligt fokus på russisk-talende og en anden på immigranter fra engelsktalende

lande. På hjemmesiden: www.luv.co.il (på hebraisk) opfordrede man folk til at komme op med et projekt, der ville "elske og gøre godt for andre" og søge om 500 NIS til at realisere projektet. Alt sammen mens der hele tiden var fokus på den samtale, der kunne bringe spørgsmålet om, hvem Jesus er, i spil. Det var en ny måde for Jews for Jesus at være i mission på, og kreativiteten var helt i top.

Hvad udfordrede dig mest?

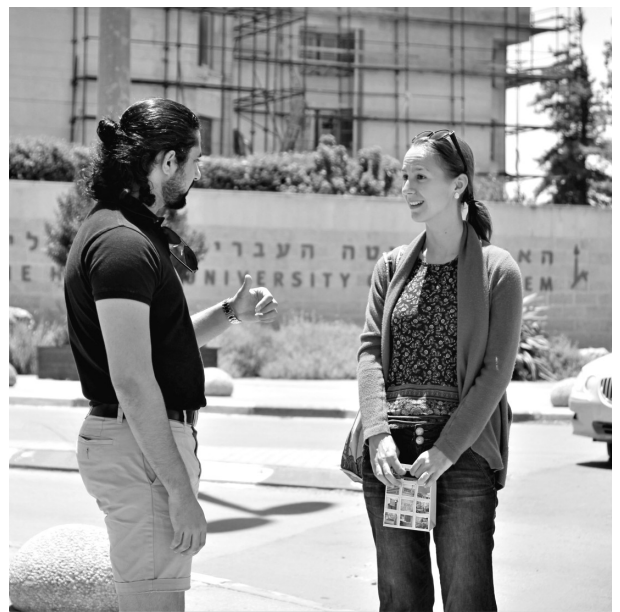
Det var udfordrende på den ene side at være opsøgende i forhold til den åbne og evangeliserende samtale med tilfældige mennesker på bænken i parken, på cafeen eller ved den lille kiosk, hvor vi solgte keramik og børnetøj lavet af et par medarbejdere fra Jews for Jesus. Samtidig var det opmuntrende gang på gang at opleve, at bønnen om at Gud vil lede os til mennesker, der er åbne og nysgerrige efter at tale om ham, blev hørt. Det gik altså an at slippe kontrollen og være spontan - og lade sig bruge.

Hvilken samtale husker du tydeligst og hvorfor?

Det er nok samtalen med den gamle rabbi Schechter fra Ohio på gaden udenfor et ældrecenter. Han tog selv initiativ til at tale med os, og han inviterede os hjem til ham og hans kone dagen efter snakken. De var begge utroligt stimulerende og spændende at være sammen med. For mig var det let at fortælle om mit engagement blandt messianske jøder, og Debbi, min messianske veninde, fik hurtigt mulighed for at dele hendes rejse fra ortodoks jøde til Jesus-troende jøde. Jeg glæder mig til at fortsætte den samtale og kontakt - dels via mail og dels, når jeg igen er i Jerusalem. Jeg husker den så godt, både fordi den var rigtig god, men også fordi den var så overraskende og uventet - lige der på gaden, hvor vi var på vej til bussen.

Hvad tager du med hjem?

En inspiration til at være opmærksom på og bevidst om den gode og åbne samtale om tro, Gud og Jesus, og til at ville lade mig afbryde, når muligheden opstår. Og så er jeg blevet mindet om, at mission har så mange ansigter. Det kan være at tage rengøringen for den enlige mor med otte børn, servere et måltid varm mad for en prostitueret eller forklare en "Nikodemus", hvorfor Jesus ikke bare var en god jøde, men Guds søn og Israels Messias.

Øverst: Jews for Jesus kom i snak med mange forskellige mennesker i løbet af kampagnen. Her ses Sahar Sadlowsky Gold i samtale med en ung studerende.

Nederst: Som en del af kampagnen arrangerede Jews for Jesus forskellige sportsevents rundt omkring i Jerusalem.

Fem missionspiloter til Israel

Et nyt hold missionspiloter er taget til Israel i starten af september, hvor de skal tilbringe de næste tre måneder. Niklas, Nathali, Victoria, Liv og Johannes skal blandt andet ned og møde vores samarbejdspartnere, hjælpe til i den Danske Kirke i Jerusalem, rejse rundt i Israel og meget mere.

Vær med til at bede for dem og deres ophold.

Du kan løbende læse tanker, indtryk og oplevelser på blog.israel.dk.

Ny lov vækker bekymring

I juli 2018 vedtog den israelske nationalforsamling, Knesset, en ny basallov, der fastslår, at Israel er nationalt hjem for det jødiske folk. Den nye lov vækker stor bekymring blandt de israelske mindretal, og her er særligt tre paragraffer i fokus: For det første fastslår loven, at retten til at udøve national selvbestemmelse kun gælder det jødiske folk, dernæst beskriver den, at jødiske bosættelser har national værdi og skal støttes, og til sidst bliver arabisk degraderet fra at være officielt sprog til bare at være et sprog med særlig status. Læs mere om loven på israel.dk.

Musalaha afholder sommerlejre på tværs af murens skel

Organisationen Musalaha har endnu engang samlet børn fra både Israel og Vestbredden på sommerlejre i Betlehem. Lejrene sætter fokus på forsoning og tilgivelse gennem bibelfortællinger, leg og samvær i den brogede deltagerflok.

En af lederne fortæller: ”Jeg så, hvordan børnenes liv blev forandrede, og hvordan de allerede begyndte at ændre deres tankegang i den korte tid, vi tilbragte sammen.”

Vær med til at bede for Musalahas arbejde og for forsoning.

Malene, Adam og lille Severin hjælper børn med hjerteproblemer

Adam, Malene og lille Severin skal være i Israel de næste tre måneder for at hjælpe til i organisationen Shevet Achim, der tager sig af hjertesygge børn.

”Vi glæder os til at kunne hjælpe som familie dernede. At vi kan være dem, vi er – og på den måde sprede lidt glæde,” fortæller Adam. Både Adam og Malene ser frem til turen. De har tidligere oplevet, at rejser åbner op for nye sider af både mennesker, andre kulturer og af Gud.

Vær med til at bede for familien og tiden i Israel.

HVER DAG TÆLLER

Og hver eneste bliver fyldt med høj faglighed, givende øjeblikke, fantastiske venner oooog Gud tæt på. Woop woop, ja tak dér!

Derfor siger vi #dufårguldmedhjem!

**tjek
djurslands.dk**

Mød os!

Bestil på
[israel.dk/
forkyndelse](http://israel.dk/forkyndelse)

Israel

ét land, to folk
og tre religioner

8 dage kr. 14.975

På denne spændende rejse krydser vi landet fra nord til syd og fra vest til øst. Vi møder mennesker, hvis hverdag er formet af landets historie og den aktuelle situation. Vi slutter af i Jerusalem som er en by med betydning for både jøder, kristne og muslimer.

30. okt-6. nov
Rejseleder: Tidligere generalsekretær for Israelsmissionen Bodil Skjøtt

Læs mere på felixrejser.dk/skjoett
eller ring på 7592 2022.
Hurtig tilmelding - forhør om plads.

Du kan være med!

**Støt Israelsmissionen
via MobilePay
på 30503
eller israel.dk/giv**

"Jeg følte, at Gud ville mig noget. Jeg oplevede det sådan, at han så alt, hvad jeg havde gjort i mit liv – alt – og at han alligevel elskede mig."

Elisabeth Serner
Hovedartikel fra side 14